

מזל דבוש (משאל)

התאהבה באסיר הנמלט

משה דינו כשראתה את

תמונתו במודעת

"מבוקשים"

ונישאה לו בכלא

האהבה שנוכחה

זרעת ה"מבוקשים" של המישה טרה משכה את תשומת-ליבה של מזל דבוש. מזל, ספרית בת 18 וחצי מ-אשקלון, הביטה על תמונות שמונת האסירים שברחו מכלא רמלה ב-8.1.1979. אחת התמונות, של האסיר הנמלט משה דינו, צדה את עינה. "הרגשתי שהתאהבתי", סיפרה מזל לאחותה.

היא התחילה לעקוב אחרי הדיווחים בעיתונות, שסיפרו על מצוד המישהטרה על האסירים, שהוגדרו כמסוכנים ביותר. משה דינו הורשע ב-17.3.1974 ברצח חיים ("טריסטני") אפרגן, ונדון למאסר עולם.

יחד עם שני אסירים נוספים, אורי מזר רחי ומאיר מכורש, הוא התבצר בדירה ברחוב החרמון 23 בבתיים. המישהטרה איתרה את הדירה, ולכדה אותם. בכתבי האישום טוענת המישהטרה כי שלושת האסירים הנמלטים היו המושגים, וכי בשעה שהכוח המישהטרה פרץ לדירה, הם ירו בשוטרים. כתוצאה מיריות אלה נפצע השוטר מאיר בוקובה בראשו.

השוטרים השיבו באש, ופצעו את משה דינו בביטנו. הוא אושפו לזמן ממושך בבית-חולים, ועבר סדירת ניתוחים. דינו טוען שעד היום הוא סובל מכאבים ב-ביטנו.

כשנודע למזל דבוש כי משה דינו נתפס והוחזר לכלא רמלה, היא כתבה לו שתמונתו מצאה חן בעיניה ושהיא מבקשת לבקר ולהכירו מקרוב. התשובה מ-כלא רמלה לא איתרה לבוא. דינו הזמין את מזל לבקר בכלא.

מזל התרגשה מאוד. היא מספרת: "כש-ראיתי את משה מקרוב ושוחחתי איתו, ידעתי שהוא הגבר שאני רוצה להקדיש לו את החיים שלי. הוא פיקח ומדבר בסגנון יפה, והוא גם עדין. הוא אמר לי שכל מה שקרה איתו, וזה שהוא שפוט למאסר-עולם, זה לא סוף העולם."

הוא לומד יקורא הרבה, ויש לו מושג בכל דבר. הוא אמר לי שעשה כמה טעור יות כשהיה צעיר, ושבגלל זה עכשיו הוא יושב בבית-הסוהר. אבל הוא רוצה לפתוח דף חדש בחיים. משה השאיר עלי רושם נהדר, ותיכף כשחזרתי לאשקלון סיפרתי לאחת מאחיותי על האהבה שלי. הקשר עם דינו הפך למרכז חייה של מזל. במשך שנה וחצי היא נסעה לבקר אותו אחת לשבועיים. באחד הביקורים הציע לה דינו נישואין.

"המקום המטונף הזה..."

משה דינו כלוא באגף מבודד ב-בית-המעצר ברמלה. זהו אגף המיועד לאסירים מסוכנים במיוחד. היציאה לחצר

סודרנים

מאסר אחת. בנוסף למאסר-העולם שהוא מרצה.

המוזמנים הצטוו לעוב

כשהחליטו מזל דבוש ומשה דינו להינשא, הם פנו למנהל בית-המעצר של כלא רמלה, רבי-כלאי רוני ניצן. אחד רי דחיות מרובות והחלטות סותרות. הוחי לט לאפשר להם להינשא בתוך הכלא. לבני-הזוג ניתנה רשות להזמין אך ורק קרובי-מישפחה. דינו היה בטוח שגם אחיו, יוסי, המרצה אף הוא תקופת מאסר ארוכה בכלא רמלה, יורשה להשתתף ב-טקס הנישואין. אך רוני ניצן טען שאין הוא יכול להתיר את השתתפותו של האח. כי הדבר אינו בסמכותו.

האחים, שהופרדו על-ידי שילטונות ה-כלא, ושלא התראו זה כמה שנים, פנו באמצעות עורך-הדין יודי, לבית-המישפט המחוזי בתל-אביב, וזה נתן את הסכמתו להשתתפות האח.

לעורך-הדין יודי נמסר שההיינה הגב-לות בכיבוד. יודי ביקש להפקיד בדי רוני ניצן כסף לשם קניית עוגת החתור נה, אך ניצן סירב. מזל ומשה ביקשו להנציה את יום נישואיהם בתמונות. שיל-טונות הכלא אמרו שעל מזל לקנות את סירטיה-צילום ולהביא אותם לצלם בית-הסוהר, כי אסור להכניס לכלא מצלמה מטעמי ביטחון.

האורחים באו. דינו לבש בגדים חד-שים שקנתה לו מזל, והיא לבשה שימלת (המשך בעמוד 70)

דינו טוען שבשל תנאי המעצר ה-קשים שורר מתח מתמיד בין האסירים, שהופכים לפעמים מחברים טובים לאויי-בים. כך קרה גם במיקרה של אורי מיר רחי ומשה דינו, שגודונו על אותו רצח, ישבו ביחד בכלא ואחרי-כך גם נמלטו ב-יחד. לפני כמה חודשים יצאו כמה אסירי-רים לחצר לשעה המותרת להם, ושיחקו בכדורגל. תוך כדי המישהק קרא מירחי לעבר דינו, "מניאק". דינו התנפל עליו ודקר אותו בגבו.

מישפטו של דינו בעוון התקיפה ה-תר ב-1.10.1981 לפני השופט גולדברג. העבירה שיוחסה לו היתה לפי סעיף 329 - חבלה בכוונה מחמירה. העונש המירבי על עבירה זו הוא 14 שנות מאסר.

עורך-הדין אהרון יודי, אשר מונה על-ידי בית-המישפט, אחרי שכל עורכי-הדין סירבו לטפל בתיק, טען להגנתו של דינו כי היתה רשלנות מצד הסוהרים, אשר לא נקטו באמצעי זהירות מתאימים. הוא גם הסביר לבית-המישפט כמה חמור הכי נוי "מניאק" בין כותלי-הכלא, שכן כינוי זה מתייחס למלשינים, למשתפי-פעולה ולסוטי-מין.

עורך-הדין יודי גולל את פרשת חייו של דינו, שנעזב על-ידי אביו בהיותו בן 11, התגלגל למוסדות ומשם לעולם ה-פשע. הוא סיפר שדינו הכיר נערה אשר קשרה את גורלה בגורלו, וכי הוא רוצה לחזור למוטב בכל מחיר, אפילו במי-גרת הקשה והמגבילה של בית-הסוהר.

השופט גולדברג התחשב בטיעונו של עורך-הדין יודי, ופסק לדינו רק שנת

משה דינו

מותרת למשך שעה אחת ביום בלבד, ולפעמים גם זה לא. אגף זה הוא מרתף אפל, מתחת לאדמה, שחלונותיו מכוסים בפז.

משה דינו מתאר את מגוריו כ"בית קברות מתחת לאדמה". במיכתב שהבריה דינו להעולם הזה הוא כותב: "...זהו מקום אכזר שאין לתאר זאת במילים. כשאת קוראת איוה כתבה על המקום הזה אז תדעי לך שזה בא מפייהם של מלשי-נים שנמצאים באגף, שאין להם שום ברי-רה אלא לספר מה שהמנהל מכתוב להם. עובדה, כשיש ביקורת של חברי-כנסת או עיתונאים, אצלנו הם לא נכ-נסים לעולם (הדגשה במקור) מחשש שנאמר להם בדיק את האמת על המקום המטונף הזה..."

"אסירים כאן מוכים כימעט יום-יום, ואת הצעקות והזעקות שלהם אנו שומי עם כל יום, גם ביום וגם בלילה. במיר חד בלילה. עד היום אף אחד מחוץ לכלא לא יודע מזה... איך הם עושים זאת?"